

John Chantler

Hans uppsats tar avstamp i hans portabla ljudinstallation, ett instrument som går att ta med sig till en utställningsplats utan större mer utrustning än just själva objekten. Han pratar också om tre platser där hans installation skulle spelas. På Röda Sten i Göteborg, vid E4an och vid Järvafältet. Han ställer sig tidigt i uppsatsen frågan om idén om att bygga dessa högtalare, som bottnar i hans intresse för infrastruktur, är en undanflykt eller prokrastinering ifrån estetiska och poetiska frågor, men han kommer på att det inte är två olika delar av hans praktik utan att de informerar varandra.

Han diskuterar något som kallas “the minor practice” eller “the minor gesture”. Som jag förstår det är det ett sätt att ställa sig kritiskt till ens konstnärliga praktik, för att kreatiivt reagera på ens eget uttryck. Han beskriver också att hans projekt sprungit ur institutioners infrastruktur, hans portabla högtalarrigg. Men han söker något från kopplat från institutioner, som kan tillåta för hans projekt att frambringa riktigt deltagande.

Projektet skulle skapa ett nytt sätt för John Chantler att göra musikaliska framträdanden, som skulle bryta mot hans uppfattade stereotyp av framförandet av elektroakustisk musik, den klassiska stol och bord med grejer på-sättningen. Han pratar om den klassiska uppställningen av att stå bakom PA:t framför publiken, som begränsar ens upplevelse av ens eget framförande, då ljudet som ges en där man står inte motsvarar det som publiken hör. Det blir ofta en bristfällig representation. Hur han gick från att sätta sig själv bland publiken och höra ljudet så som publiken hörde det. Men även detta kändes begränsande då man blev fixerad på en plats, och det fanns fortfarande en barriär mellan utförare och åhörare. Det han är intresserad av är att göra det möjligt att vara en aktiv, i kontrast till passiv, åhörare. Han beskriver det han vill skapa som en inbjudande och fostrande miljö med sitt högtalarsystem, i kontrast till en miljö med starkt “weaponized sound” och barriärer som skapar avstånd, något som han också tänker kan leda till en avkodning av relaterade könskoder.

Han diskuterar hur live-framträdanden historiskt varit något som elektroniska musiker tampats med, genom att försöka uppfinna något nytt. Ett grepp har varit att addera något visuellt. Att visualisera ljudet på något vis, eller processen som skapar ljuden. I relation till detta var idén med John Chantlers högtalare att man skulle kunna se och känna påverkan av ljudet, en länk mellan rörelse och ljud som blev påtaglig.

Han pratar om klangkupolen och liknande, med deras begränsade “sweet spot”, och det motsägelsefulla i en “sann” representation av rumsligt ljud där högtalarna och lyssnarna är fixerade. Att det kan vara mer intressant att tänka på rumsligt ljud som något dynamiskt och föränderligt, där ljudkällor och lyssnarpositioner är föränderliga. Att hans projekt också ska gå emot en kapplöpning i processorkraft mot multikanalteknik “where higher orders of ambisonics are waved around like a phallus”.

En önskan att komma bort från synlig komplexitet i utförandet, som med

spaghettimonstret från ett modulärt system. Chantlers högtalare skulle gömma bort den tekniska funktionaliteten hos dem, så den blev osynlig. Att uppmärksamheten fokuseras på vad som händer när man flyttar runt dem, istället för själva objektet.

Han beskriver sedan hur högtalarna är byggda av 2 IKEA-skålar och ett antal fästen som huserar högtalarelementen. Inuti sitter minidatorn Raspberry Pi och ett litet ljudkort som driver högtalarna. Mjukvaran som kördes på datorn var ett par open-source program, Pure Data och SuperCollider för ljudalstring och hantering av kontrollmeddelanden och Python som hjälpte datorn att veta vad den skulle göra varje gång den startade, samt sa åt datorn att lyssna efter gyroskopdata. Han beskriver också att han har arbetat med renstämning och frekvensmodulation som grund för det tonala i hans ljudalstring.